

Πελοπίδας ὁ καλὸς πολίτης

Τοῦ ΜΙΜΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ σὲ σκηνοθεσία τοῦ ἰδίου

Ἡ ἐπταετία τροφοδότησε τὸ θεατρικὸ ὑλικὸ τοῦ ἔργου. Ὁ ἄξιος πρωταγωνιστὴς τοῦ θεάτρου μας εὐτύχησε καὶ στὴν πρώτη του συγγραφικὴ ἐμφάνιση. Συνέλαβε τὸν παραλογισμό τῆς ἐπταετίας, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν σειρὰ του εἶχε συλλάβει τὸν μέσο Ἕλληνα, ὃχι μόνο στὴν καθημερινὴ ζωὴ του, ἀλλὰ καὶ στὴ ζωὴ τὴν ἴδια, ὅπως τὴν ξέρεи ὡς βίοθεωρία. Γεροντοπαλλήκαρο ὁ ἥρωάς μας, ζῇ μὲ δύο γεροντοκόρες θεῖες του. Τυπικὸ ρωμέϊκο μεσοαστικὸ σπίτι. Ὁ ἥρωάς μας, ὑπάλληλος χρόνια σὲ μιὰ ἐταιρία, «ἀπολαμβάνει τῆς ἐκτιμήσεως» τῶν γειτόνων του ὡς ἄνθρωπος χωρὶς ἐμπάθειες, καλοπροαίρετος κι' ὁ ἴδιος στὰ πενήντα του, κολακεύεται μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀοχιπροσκόπου ποῦ φορεῖ. Μὲ τὰ πολιτικὰ μᾶλλον δὲν ἀσχολεῖται. Τὸν τομέα αὐτὸν τὸν ἔχει ἀναλάβει ἡ μία θεία, ἡ ὁποία μπερδεύει διαρκῶς τὸν Τρικούπη μὲ τὸν Παπαδόπουλο καὶ τὸν Παττακὸ μὲ τὸν Παπανδρέου. Ἡ ζωὴ κυλάει ἡρεμα στὸ σπίτι, ὅν ἐξαιρέσης τὴν πίεση ποῦ τοῦ ἀσκεῖ ἡ ἐνοριακὴ ἐπίτροπὴ ν' ἀναλάβῃ ὡς «ἐντιμον πρόσωπον» ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Πελοπίδας μας, ὅμως, εἶναι χουστὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ μυρίζεται πῶς ἡ πρόταξη τοῦ γίνεται γιὰ νὰ καλυφθοῦν οἱ καταχοήσεις ποῦ ἔχουν γίνει «ὑπὲρ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ναοῦ», ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν τελειώνει, σὰν τὸ γεφύρι τῆς Ἀρτας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ ἐταιρία τοῦ ρίχνει δίπλα μιὰ σινάμενη - κουνάμενη γραμματέα, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ μιὰ ὑπογραφή, ποῦ θὰ καλύψῃ κάποια ὃχι καὶ τόσο καθαρὰ συμφέροντα. Βράχος ὁ Πελοπίδας μας καὶ στὶς δύο περιπτώσεις. Ἐπταετία εἶχαμε, τὴν Ἀννούλα κυνηγούσανε ὡς ἀριστερή, καλὴ γειτονοπούλα, ἐντιμὸς ὁ Πελοπίδας, τὸ βρίσκει πολὺ φυσικὸ νὰ τὴν κρύψῃ. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἡ σάτιρα τῶν ἡθῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς, μὲ γοργὸ ρυθμὸ καὶ ἀνθρώπινη ζεστασιὰ ἀγ-

καλιάζει καὶ τσιμπάει τοὺς πάντες. Ἡ μία θεία, ἡ Χαρίκλεια (Φρόσω Κοκόλα) στὴν ἀμετροέπειά της ἐξομολογεῖται στοὺς ἐπιτρόπους ὅτι κρύβουν τὴν Ἀννούλα! Ἀλλο ποῦ δὲν ἤθελαν οἱ

Τοῦ ΣΤ. ΙΩ. ΔΡΟΜΑΖΟΥ

ἐπίτροποι ν' ἀργίσουν τὸν ἐκβιασμό, τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἐταιρία. Θῦμα πιά τοῦ ἐκβιασμοῦ, ὁ Πελοπίδας μας διώχνεται ἀπὸ τὴ δουλειὰ καὶ χωρὶς νὰ βάλῃ μυαλό, τώρα κρύβει τὸν ἐπίτροπο ποῦ ἦταν βασιλικὸς καὶ τὸν κυνηγούσαν! Μ' αὐ-

τὰ τὰ ἐπεισόδια καὶ ἄλλα πολλὰ, ὁ συγγραφέας ἔχτισε μιὰ τρίπρακτὴ σάτιρα, ἀπ' ὅπου τὸ γέλιο βγαίνει ἀδίαστο καὶ ἡ ἀνθρωπιὰ συγκινεῖ. Ὁ πρωταγωνιστὴς μας μὲ μαεστρία καὶ ἀνεση ἔδωσε τὸν μέσο Ρωμῆ, ἀλλὰ καὶ μιὰ σπαρταριστὴ εἰκόνα τῆς ἐπταετίας. Δίπλα του ἡ Φρόσω Κοκόλα, ποῦ διαγράφεται σὰν ὀλοκληρωμένος τύπος στὸ ἔργο στάθηκε ἐξαιρετα. Δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε τὰ ἴδια καὶ γιὰ τὴν ὑπόλοιπη σύνθεση τοῦ θιάσου. Τὸ σκηνικὸ καλὸ, ἔδωσε τὴ ζωὴ τοῦ μικροαστικοῦ σπιτιοῦ, ὅπου χάρη στὸν πρωταγωνιστὴ τὰ δάσανα γίνονταν χιούμορ, σάτιρα καὶ γέλιο.